

Gorunul de Tudor Arghezi - referat

Poemul Gorunul face parte din volumul Poemele luminii, in care temele fundamentale sunt iubirea, natura, moartea.

Viziunea mortii mai apare si in poeziile: Frumoase maini, Liniste, Fiorul.

Inscriindu-se in aceeasi arie tematica a poeziei Mai am un singur dor de M. Eminescu, Gorunul este o elegie filosofica pe tema vietii si a mortii.

Spre deosebire de Minai Eminescu, unde sensul cuvintelor este dat, la Lucian Blaga acesta se constituie pe parcursul poeziei. "La Blaga sensul se produce din senzatie, in timp ce la Eminescu abia sensul nastea senzatii - "Ci eu voi fi pamant in singuratate-mi" - starea nascandu-se abia in final din ideea de moarte" (Marin Mincu).

O alta deosebire intre cele doua elegii este data si de faptul ca Eminescu exprima direct testamentul sau: "Mai am un singur dor/ In linistea serii/ Sa ma lasati sa mor/ La marginea marii". La Blaga "marginea de codru" nu sugereaza moartea. Linistea nu este o liniste cosmica, ci una pe care poetul o simte organic in "stropii de sange care curg in vine".

Picurarea in suflet a linistii pe care poetul o asculta mut sugereaza ideea scurgerii timpului: "Cu fiecare clipa care trece". Astfel, tema se apropie de "fugit irreparabile tempus", prezenta la antici, la Lamartine, la M. Eminescu.

Lucian Blaga sugereaza in elegie ideea vietii si a mortii. Marin Mincu subliniaza faptul ca arborele "gorun" este in poezia lui Blaga un "simbol sacru", un corespondent al fiintei umane, al padurii ocrotitoare.

In poezie este de fapt vorba de un paralelism al mortii: al fiintei umane si al "gorunului", care si el va trece prin mai multe ipostaze: "trunchi", "sicriu", "scanduri" -fara legatura cu pamantul.

Poemul este structurat din trei unitati: prima sugereaza un fel de "pace" care cuprinde fiinta poetului intr-o contopire totala cu natura uriasa, in care clopotul afirma scurgerea timpului; in unitatea a doua interogatia larga sugereaza sentimentul de liniste - "dezmiardare", "cu aripi moi atata pace". Poetul "zace" insa "invins" la umbra gorunului care-l dezmiarda cu "frunza jucausa". Se remarca o antiteza intre starea poetului si cea a naturii. A treia secventa este marcata de interogatia grava: "O, cine stie?" Aici ideea de moarte este pregnantă, devenind certitudine: astfel, linistea picurata in sange va fi cea din sicriul ce va fi cioplit candva, intr-un timp nedefinit, din trunchiul gorunului.

Asadar, se poate vorbi de doua elegii: una a omului si alta a gorunului.

si in aceasta poezie, ca si in Eu nu strivesc corola de minuni a lumii, verbele sunt in majoritate la timpul prezent si sugereaza mai multe stari: "aud", "bate", "curg", "zac", "simt", "dezmiarzi", "picura", "trece". Unele din ele sunt la viitor, atenuate si de prezumtivul "poate" - "vor ciopli", "voi

gusta" - si potenteaza ideea mortii.

O gradatie este vizibila si' in plan spatial: de la turnul cu clopot, din departari limpezi, gorunul, frunza, trunchi, inima, sange, timp, la sicriul meu, totul pregateste senzatia de moarte. De fapt si "clopotul" poate sugera timpul care trece. Mai intai este senzatia de auz, apoi de simtire.

Atitudinea este expresionista, iar echilibrul este aparent; poetul este integrat in natura. Clopotul vesteste moartea, iar "stropii de sange" transfigurati in "stropi de liniste" sugereaza, fiori de moarte.

si verbul "imi pare" potenteaza ideea de moarte. Epitetul "mut", determinand verbul "ascult", creeaza senzatia unei solemnitati ca un "cantec fara cuvinte" pe care poetul il asculta, invalundu-l in nefiinta.